

Commemoració

Els Quicos recopilen les lletres de 124 temes pel seu **25 aniversari**

El grup de folklore ebrenc actuarà
aquest diumenge al Teatre Tarragona

ACN-REDACCIÓ
TARRAGONA

«Allà on es canta pots anar-hi a viure», recorda Artur Gaya, la cara més visible de Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries. Amb aquesta dita tradicional com a premissa, el grup tortosí celebra els seus 25 d'anys de trajectòria publicant *Lo Cançoner: De la Terra de l'Ebre*, que compila les lletres de 124 cançons –totes les que han editat i tocat als concerts més algunes altres d'inèdites–, acompanyades d'acords senzills per tocar amb guitarra o teclats. És un intent, explica Gaya, *alter ego* de Quico el Célio, de recuperar el gust per cantar, tan habitual en les feines tradicionals del camp de les Terres de l'Ebre dècades enrere, però actualment en franca regressió. El llibre, que incorpora una

història gràfica del grup il·lustrada per Iñaki Copoví i una cronologia, també vol donar resposta a les demandes dels seus seguidors.

Els Quicos també commemoren el seu quart de segle amb un concert diumenge (18.30 hores) al Teatre Tarragona. El grup de folklore ebrenc ja suma més de 2.000 actuacions i 13 treballs discogràfics, que els han portat 11 premis Enderrock, el Premi Nacional de Cultura i el Premi Joan Amades. Els seus membres regreen tres personatges populars de principis del segle XX que interpreten espectacles musicals basats en la tradició popular ebrenc. Els textos de les seves cançons traspuen sempre un humor crític amb un alt compromís social i d'estima a la terra.

De tot això es parla al seu nou llibre, fet per ser «usat i gastat».

El grup tortosí Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries. FOTO: ACN

Això és el que els Quicos, un dels grups de referència de l'anomenada musical d'arrel catalana i, sobretot, ambaixadors de la cultura popular de les Terres de l'Ebre, esperen aconseguir amb aquesta nova edició, la cinquena en format llibre que treuen al mercat editorial.

«La idea és que tothom vulgui cantar ho pugui fer i acompanyar amb qualsevol instrument amb acords senzills. No són només cançons del Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries, sinó que pertanyen i estan molt arrelades al que és la Terra de l'Ebre. Siguin de l'autor que siguin els hem do-

nat difusió», aclareix Gaya. Partint de la voluntat de fer que la música tradicional sigui popular –«no sempre és el mateix», precisa–, el compromís del grup va més enllà estrictament de la difusió del llegat històric dels grans cantadors ebrencs, mestres de la improvisació oral en un context històric, social i econòmic en el qual les seves rondalles formaven part de la vida social i la transmissió cultural en l'entorn de la feina del camp, als pobles, plegant olives a les planes de l'interior o segant l'arròs pels camps del Delta. «Era una crònica social i parlava de coses que passaven al poble: tant de

treball, celebracions o reivindicacions. Però parlava de coses actuals», apunta, una pràctica que s'ha perdut, pràcticament, en paral·lel al gran canvi experimentat per la vida rural, també a les Terres de l'Ebre.

Els Quicos volen que la música tradicional, doncs, torni a abordar aspectes que interessin el públic actual. «Tenim el compromís que la gent torni a cantar. Serà molt difícil que la gent torni a treballar cantant, perquè els oficis d'abans ho permetien. Però un repte no tan difícil és que la gent torni a xalar cantant, posar el nostre gra de sorra».